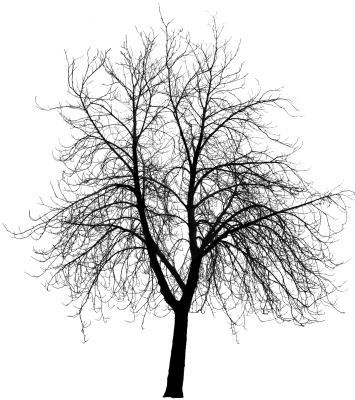

Franklinia alatamaha

Hoogte	3 – 6 m
Kroon	onregelmatig ovaal
Schors en takken	twijgen groen tot bruin, bast donkerbruin, met lichtere groeven
Blad	omgekeerd eirond tot langwerpig, 10-15 cm lang, glanzend donkergroen
Herfstkleur	geel, oranje, rood
Bloemen	alleenstaand of in paren, 7-8 cm groot, wit met oranjegeel hart van meeldraden, augustus-oktober
Vruchten	ronde doosvrucht, bruin
Stekels/doorns	Geen
Giftigheid	gewoonlijk niet giftig voor mensen, (grote) huisdieren en vee
Grondsoort	vochtige, maar goed doorlatende, humusrijke grond, zuur tot neutraal, niet op kalkhoudende grond
Verharding	verdraagt geen verharding
Winterhardheid	6a (-23,3 tot -20,6 °C)
Windbestendigheid	matig, vermijd koude, droge wind
Overige bestendigheden	bestand tegen vorst (WH 1 t/m 6)
Faunaboorn	bestand tegen vorst (WH 1 t/m 6), waardboom voor vlinders
Toepassing	grote tuinen, kleine tuinen
Oorsprong	uitgestorven in de natuur, alleen gevonden in Georgia, USA
Synoniemen	Gordonia alatamaha

Franklinia alatamaha is een los vertakte, kleine, vaak meerstammige boom van 3-6 m hoogte. Op jonge leeftijd groeit de boom smal omhoog, maar na enige jaren zal de kroon breder worden. Zeer oude bomen krijgen een ronde kroon, maar dat komt in Europa nauwelijks voor. De boom heeft een open structuur. De twijgen zijn groen tot bruin, de oude bast is donkerbruin met ondiepe, lichter bruine lengtegroeven. De glanzend donkergroene bladeren kleuren in de herfst gedurende meerdere weken intens oranje tot dieprood. De bloemen verschijnen in de bladoksels en twijguiteinden en staan alleen of in paren. Ze zijn komvormig en lijken wat op enkelbloemige Camellia of Stewartia. Ze zijn wit met een opvallend oranjegeel hart van meeldraden. De bloei start in de late zomer en vroege herfst. Franklinia is een warmteminnet en een warme, zonnige zomer is noodzakelijk voor goede bloei. In de naam Franklinia wordt de Amerikaanse staatsman en wetenschapper Benjamin Franklin geëerd. De soortnaam alatamaha is een verwijzing naar de Altamaha River in Georgia waar deze boom omstreeks 1765 voor het eerst werd gevonden. Tussen 1770 en 1778 werd de boom in cultuur gebracht en in 1790 werd Franklinia alatamaha voor het laatst in het wild aangetroffen. Algemeen wordt aangenomen dat F. alatamaha is uitgestorven in de natuur. De boom houdt van een vochtige, maar goed doorlatende, humusrijke grond. Groeit bij voorkeur op zure tot neutrale grond, op een warme, zonnige plaats. Vermijdt kalkhoudende grond.